

НАЦИОНАЛЕН ЛИТЕРАТУРЕН КОНКУРС „МЛАД ПИСАТЕЛ“ 2015

ЗНАЕШ ЛИ?

Стихотворение

Знеш ли,
ще бъде красота и усмивка сред всекидневната ти сивота?
Ще бъде светлината в нощната тъма.

Знаеш ли,
ще съм цветето в черната пустош на изпепелената гора?
Ще съм вятърът, разнасящ с писък жълтите листа.
Ще съм огън и вода,
мрак и тишина.

Слънце, изгряло през нощта,
сълза от радостта.

Знаеш ли,
ще бъде звездата в мрачното небе?
Ще бъде птица, свободна в твоето сърце.
Ще съм кошмарът във съня ти,
и мечтата през деня ти.

Знаеш ли,
ще бъде демон в твоя рай?
Ще бъде твой единствен край!

СВЕТЛИНКТА, НА КОЯТО ПРИНАДЛЕЖА

Разказ

Късна есен. Ранна утрин. Гъста мъгла, повила огромния град. Чуваше се единствено громкият шум на вълните и от време на време писъкът на чайките. Градът все още не се бе събудил напълно, суетен, вгълбен в тайните си. Тишина, почти празни улици. Обожавах да излизам рано, за да мога да се насладя на безмълвната утрин, на студа, пощипващ лицето ми. Често вървах по крайбрежната алея и наблюдавах морето. Понякога затихнало, спокойно, самотно, понякога – бурно, шумно и ядосано. Необичайно, но всичко това ме зареждаше с енергия и настроение за целия ден. Дърветата по левия край на алеята бяха спуснали голите си клони над самотните скамейки, сякаш опитващи се да ги предпазят от студа. Повехнали мъртви листа лежаха върху влажната земя.

Вървах по алеята, заслушана в песента на морето и чайките. Срещу мен вървеше високо и слабо момче. Носеше дънки, черно разкопчано горнище; тениската му бе отпусната и леко дълга. Качулка покриваше главата му. Вървах бавно, наблюдавах го. Нещо в него ме впечатли.

Седна на най-близката скамейка и отпи от високата картонена чаша кафе. Между пръстите му димеше цигара. Свали качулката си, имаше тъмна, почти черна коса, рошава и дълга, а встрани - изключително къса. С ръка я позаглади назад и дръпна отново от цигарата, забивайки поглед в земята.

Прибрах падналия кичур коса пред лицето си зад ухото, разтрих ръце и ги пяхнах в джобовете на топлото си палто. Минах покрай непознатия. Забелязвайки фигурата пред себе си, той вдигна глава и впери поглед в мен. По лицето му премина лека, небрежна усмивка. Побързах да отвърна скромно със същото. Открих, че имаше тъмни, кадифени очи. Брадата, по вече възмъжалото му издължено лице, очертаваше изпъкнали скули.

Отправих се към университета с нежелание. Образът на това момче не излизаше от ума ми. Не мисля, че съм го виждала до сега, може би нямаше и да го видя отново.

Лекциите минаваха бавно, монотонно, тягостно...

Преди няколко месеца започнах първи курс в университета. Нов град, нови хора, нови приятели, изцяло нов живот. Бях щастлива. Усещах, че това е мястото, където мога да се реализирам.

Вървах по булеварда, водещ към каменния бряг на морето. Бързах, а нямаше за къде. Бях нервна, не усещах вятъра, който пронизваше дрехите ми и злобно жулеше кожата ми. Морето беше бурно, яростните вълни се блъскаха шумно в камъните.

Местех погледа си от скамейка на скамейка, сякаш търсех някого. Често поглеждах назад и се разочаровах, щом не виждах това, което исках да откроя. Обиколих почти целия град. Неспokoйна, напрегната, дори

ядосана. Бях също и изненадана от себе си. Не ми се бе случвало преди. Не съм мислила, че едно непознато момче ще събуди такъв интерес в мен.

Затичах към квартирата си. Слънцето се бе отправило към своето леговище. Бавно изгубваше блясъка си и отстъпваше място на мрака.

Прибрах се вкъщи и директно влязох в банята. Бързият горещ душ успя да ме освежи и да отмие умората от тялото ми. Обличайки се, реших да отида на партито, на което ме бяха поканили предния ден. Квартирата, в която бе събирането, се намираше недалеч от моята. Вероятно точно за това и се съгласих да отида.

Силната музика бучеше в главата ми. Миризмата на алкохол и цигари изпълваше дробовете ми. Партито едва сега започваше, а стайте бяха покрити с димна завеса. Видях част от приятелите си, събрани около кухненския плот и се запътих към тях. Не бях в настроение за купон. Съжалих, че дойдох. Нахлузих палтото си отново и бързо измуших от шумния апартамент. Изтичах надолу по стълбите и хукнах по улиците със скоростта на светлината. Очите на града се впивах злобно в мен, но точно тогава не ми правеше впечатление. Бяха към катедралата. Беше все така зашеметяваща с високия си сводест таван, изрисуван с чудни цветове; аромат на горящи свещи и топла светлина изпълваха въздуха. Отправих се към кулата. Платих билета си и се забързах нагоре. На няколко пъти спирах за секунди, за да си поема въздух и пак запристъпвах смело по стъпалата.

Бях сама, приседнах в един от тихите каменни ъгли и се загледах в града. Голям, величествен, лош, но същевременно красив и пленителен. Наслаждавах се на блещукащите светлини в далечината. Чувствах се сякаш се намирам на върха на света, далеч от земята и злобата на хората. Небето ме обгръщаше нежно с мека звездна топлина, с мили ласки, примамващи ме да полетя към него.

Стоях там в ъгла и мислех за приятелите си в градчето, което оставих, за детството си и безгрижните дни, прекарани там; мислех с лека тъга за семейството си. Спомних си как се събирахме вечер около трапезата, разказвахме как сме прекарвали деня си. Липсваха ми топлите прегръдки на майка ми, очите, изпълнени с любов; спокойствието и загрижеността на баща ми, веселият смях и палавите ръчички на брат ми. Липсваше ми събуждането сутрин от кучето, молещо се за игри и разходки.

Страните на лицето ми се овлажняха от сълзите, стичащи се от очите ми. Потръпнах и се свих в палтото си.

Зад мен се чу силно покашляне. Подскочих и неусетно изпищях. И той изпищя. Обърнах се и опитах да фокусирам погледа си. Различих фигура на момче. Разтрих очите си и го погледнах отново. По лицето ми премина усмивка, познах лицето близо до мен. Непознатият носеше зимно яке в златисто-кафяв цвят, отново разкопчано. Отдолу се подаваше черна тениска, а от джоба на дънките му висеше парче кариран плат. С едната ръка придърпваше дръжката на увисналата раница на рамото си. Между пръстите му отново димеше цигара.

Бавно запристъпи към мен и издиша дима. Остави раницата си встрани и седна до мен. Нищо не каза. Забеляза зачервеното ми лице, насълзените очи и отмести поглед. Косата му този път бе още по-рошава. Копнеех да прокарам пръсти през нея. Да я разроша още повече, да я

загладя след това назад. Стоях до него и не знаех какво да кажа. Загледах се в лодките, плаващи в морето.

Момчето наруши тишината като отбеляза, че е красиво тук. Извъртях глава към него. Изненадах се от гласа му. Дълбок, нежно груб, мъжки глас. Не си го представях по този начин, всъщност не си го представях по никакъв начин, просто не мислех, че ще звучи така.

Издадох тих гърлен звук. Усетих как лицето ми пламва. Свих крака и ги притиснах към гърдите си. Попитах го какво прави тук и не очаквах отговор. Наистина настъпи мълчание. Той придърпа раницата си и извади понамачкана кутия с цигари. Подаде я към мен. Отвърнах, че не пуша и неусетно извадих една. Отначало изгорелият тютюн ми се стори неприятен, дори противен. Закашлях се и отново дръпнах.

Най-сетне момчето отговори, че често идва тук, попита аз какво търся на това място. Притворих очи и въздъхнах. „Помага ми да забравя“, рекох аз, а той ме попита защо плачех преди малко. Споделих, че понякога се чувствам прекалено самотна. Потреперих и потърках ръце една в друга. Момчето ме погледна и леко се доближи към мен. Поизчака реакцията ми и се приближи още. Стрелнах се към него и се свих в скута му. Чух притихналия му смях и усетих топли ръце около тялото си.

- Когато затвориш очи какво виждаш? – ме попита замислено.

Побързах да отговоря, че виждам тъмнина. Последва въпрос.

- Нищо друго?!

Отрекох. Тогава той замълча за кратко и ми каза, че се чувствам така, защото вероятно не съм открила своята светлинка. Мястото, на което принадлежа. Там ще се чувствам най-добре. Щастлива и доволна. Успокои ме, че един ден ще го открия без да го търся. Попитах дали той го е открил. Отвърна, че точно тук е видял своята светлинка. Тук е винаги спокоен и безгрижен. Тук може да изчисти съзнанието си напълно, далеч от света, наблюдавайки живота отгоре.

Стояхме там горе под звездното небе, свити в нашия ъгъл... Треперехме от студ, но нито един от нас не посмя да си тръгне, а и нямаше защо да го прави. Катедралата отдавна бе затворила. Говорихме за много неща, мълчахме прегърнати. Наблюдавахме ясното небе, звездите, разсеяно разпръснати в тъмнината. Луната горделиво господстваше в своето небесно царство. Опитвах да запомня всичко: топлината на ръцете му, уханието му, дълбокия дрезгав глас, пламъчетата, блещукащи в очите му.

Отворих очи, слънцето пестеливо пръскаше лъчите си. Неусетно бях заспала в обятията на момчето. Погледнах го и открих, че ме наблюдава. Явно не бе мигнал цяла нощ. Постояхме още мъничко и с наслада улавяхме всяка багра по събуждащото се небе.

Събрахме вещите си и се отправихме надолу към реалността. Малко след това бях в квартирата си. Хиляди мисли прелитаха в ума ми. Не спирах да мисля за светлинката в тъмнината. Трябваше да я открия.

Отворих гардероба си и видях куфара за дрехи, захвърлен в ъгла. Замислих се за секунда и го грабнах. Бързо сложих дрехи в него и излязох. Докато се усетя, стоях във влака, пътувайки към родния дом. Имах нужда от уюта на бащината къща, домашните курабийки и ментовия чай.

Не знаех колко време ще ми отнеме да се почувствам отново готова да се върна в големия град. Трябваше да се свържа с момчето. Дори не успях да разбера името му. Тогава не беше важно, а и не знаех къде да го открия отново. Не знаех кога ще го видя. Някак исках в момента да стои на празното място до мен.

Сутринта се събудих рано. С усмивка отворих очи и погалих огромната пухена глава на надвеселия се над мен санбернар. Още с отварянето на вратата усетих миризмата на палачинки и шоколад. Слизайки по стълбите, чух недоволното мрънкане на брат си и вече отчаяната ми майка, опитваща се да го успокои.

Бе изминала седмица, откакто дойдох тук. Не бях готова да се върна, но трябваше. Изпусках лекциите си, никой не знаеше, че съм заминала и вероятно се чудеха какво е станало с мен. Тук бях неспокойна, исках да съм отново на върха на катедралата с момчето. Не намирах покой щом не ми бе известно нищо за него. Прекарах добре със семейството си, спокойствието и грижите им ми въздействаха много по-благоприятно, отколкото очаквах.

Закусих и се качих отново в стаята си. Събрах багажа си, слязох, сбoguвах се с родителите си и с брат ми и тръгнах.

Дните минаваха монотонно: сутрешна разходка из града, чаша горещо кафе, а понякога дори и цигара. Лекции, учене, почивка и рядко събиране с приятели. Все още не бях открила това, което търсех. Не смеех да се върна на мястото, където се срещнахме с непознатото момче, под тъмния небосвод, далеч от всички, защото знаех, че никой няма да ме очаква там.

Беше съботна утрин. Вървах по алеята край морето. Мрачни, гъсти облаци покриваха небето. Слънцето отчаяно опитваше да промуши лъчите си и да погали морето, да успокои бурните вълни.

Зад мен се чу далечен вик. Продължих напред, без да обръщам внимание. Малко след това отново чух вик. Обърнах се и тогава го видях. Тичаше към мен. Стори ми се необичайно красив. Затичах се и аз. Щом се срещнахме, веднага го обгърнах с разтрепераните си ръце. Постояхме дълго време. Точно от това имах нужда. Притиснах се още по-силно към него. Задъхано ме попита къде бях и ми каза, че ме е търсил. Отдръпнах се от него и отвърнах смело: „Тук съм!“

Седнахме на една от скамейките. Той запали цигара и отново подаде кутията към мен. Този път отказах. Не ми беше нужно нищо друго. Исках само него. Той улови ръката ми и я стисна силно. Пръстите му бавно чертаеха сложни линии. Сгуших се отново в него и вдишах миризмата на силен парфюм, онзи специфичен аромат, който си беше само негов и на който не можех да се наситя, този аромат, за който копнеех. Целуна нежно косите ми. Усмихнах се, затворих очи и видях не обикновената тъмнина, а нещо светло, блещукащо в мрака; мъничка светлина, но повече от достатъчна да ме убеди, че тук е светлинката, на която принадлежа - това вълшебно място, в прегръдките на точно това момче.

ЛИТЕРАТУРНИ ЗАДАЧИ

Задача 1: Опишете с възможно най-малко думи родния си град така, че да се досетим кой е градът.

Родният ми град е малък, но кокетен, разположен на левия бряг на река Тунджа сред плодородна равнина между планините Странджа и Сакар.

Задача 2: Как едновременно ще кажете на някого, че е допуснал грешка и в същото време ще го накарате да се засмее?

Бих казала на някого, че е допуснал грешка и ще го разсмея, като разбърквам думите, както прави Йода от „Междузвездни войни“.

Задача 3: Напишете най-дългото прилагателно име, което знаете. Съставете с него стихотворение от четири реда.

Любов неконтролируема бушува
дълбоко вътре в мен,
за твоето сърце тършува
да го зароби вечно в плен.

Задача 4: Разкажете в пет изречения кое е най-хубавото нещо на Коледа. Никоя от използваните думи не бива да съдържа буквата р.

Най-хубавото нещо на Коледа е да бъдеш със семейството си около масата с изобилие от обичайните дванадесет ястия. Тънка любопитна свещ надничва от погачата, пламъците в камината нещо си шушукат. Отвън нежни снежинки падат от сивото небе. Топлината на семейната любов, уханието на домашните гозби, уютът на бащиния дом изпълват душата ти с наслада, умиление и веселие.

Задача 5: Предложете обяснение какво прави зелената мечка в гардероба, в който държим излезлите от мода дрехи.

Отворих гардероба за старите, излезли от мода дрехи. В ъгъла бе захвърлена зелената мечка. В детството ми тя бе единственият приятел, който имах. Тогава мислех, че само тя ме разбира. Бяхме неразделни. Хранех се с нея, играехме си, спяхме заедно, дори понякога си споделяхме тайни. Един ден се събудих и не я открих. Не беше до мен, не ме пазеше от лошите сънища. Нямах я. Останах без най-добрия си приятел. Години след това я открих в стария, почти забравен от мен гардероб: самотна, тъжна, застаряла. Грабнах я, притиснах я към себе си и зарихах.

Задача 6: Продължете изречението „Влакът спря на гарата и от последния вагон най-неочаквано слезе...”

Влакът спря на гарата и от последния вагон най-неочаквано слезе войникът, за когото всички бяха забравили.

Задача 7: Напишете изречение с девет запетайки, което да ни разсмее.

По прашната забързана, но тясна улица, моят весел съсед дядо Стамат си кара малката стара каручка, а отпред впрегната сивата гиздава магаричка Софи, която гордо пристъпва, макар че често проявява своя нрав, като рязко спира, почива си, запява своята чудна песен, върти опашка и тръгва накъдето си иска.

Задача 8: Защо старецът на ъгъла на улицата стои там всеки ден?

Старецът на ъгъла на улицата стои там всеки ден, опитвайки се да продаде наранените ябълки от дръвчето в двора му, с надеждата да събере пари за залък хляб.
Задача 9: В регистрационните номера на автомобилите в България могат да се използват само буквите А, В, Е, К, М, Н, О, Р, С, Т, У, Х. Опитайте се с комбинации от само тези букви да напишете пожелание за рожден ден от три изречения.

Вековна красота! Все така страхотен характер! Океан от време!

Задача 10: Опишете най-интересната сграда, покрай която минавате на път за училище. В описанието трябва да използвате всички букви от българската азбука.

На път за училище минавам край хотел „Колхида“, построен през седемдесетте години на миналия век. Хотелът гордо се издига в центъра на града. След ремонтирането на сградата бе направен асансьор за улеснение на гостуващите. В южната част на сградата се намира голям ресторант. Фоайето е просторно и разкрива гледка към шадраван и малка детска площадка.

Задача 11: Напишете пет изречения, като започнете с „Ако се бях родил в...“

Ако се бях родила в малка къщичка на самотен остров, всичко щеше да е различно. Щях да познавам природата повече от себе си, щях да знам как да се боря за храната си. Нямах да познавам злобата на хората. Нямах да знам стойността на парите, нямах да бъда превзета от света на технологиите. Щях да бъда безгрижна, независима и свободна.
Задача 12: Стандартният СМС на кирилица съдържа 70 символа. Това включва букви, цифри, интервали, препинателни знаци. Споделете най-голямата си мечта в дължината на един СМС.

Най-голямата ми мечта е голямо, щастливо семейство и успешна кариера.

Задача 13: Какво му липсва на светът?

На света му липсва мир. Липсват му ценности, расово и полово равенство, справедливост, доброта и щастие.

Задача 14: Опишете се с тринадесет думи.

Изкуство. Творчество. Книги. Зима. Чай. Топлина. Любов. Размисли. Мечти. Надежди. Цели. Загриженост.

Задача 15: Съставете въпросително изречение, в което думите започват с буквите от името ви.

Как се рисуват емблематични морски елементи на аквариум?